

03233
Biblioteca populară a Asociațiunii „Astra“.

Anul al 30-lea.

Nr. 260.

1939.

Despre minuni

de

I. Agârbiceanu.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Publicație periodică a „Asociațiunii“.

Editura Asociațiunii „Astra“, Sibiu, Strada Șaguna 8.
Tiparul Institutului de arte grafice „Dacia Traiană“, s. a., Sibiu.

**„Asociațiunea pentru literatura Română
și cultura poporului român“, „ASTRA“.**

Intemeiată în 1861.

**PREȘEDINTE DE ONOARE:
M. S. Regele CAROL II.**

**Președinte activ:
Dr. Iuliu Moldovan.**

**Vice-președinte:
Dr. Gh. Moga.**

**Vice-președinte:
Dr. Gh. Preda.**

**Vice-președinte:
Dr. Sabin Evușianu.**

**Comitetul central al „Asociațiunii“ numără 50 de
fruntași din toate păturile societății românești.**

**E datoria fiecărui bun
român să sprijinească „Aso-
ciațiunea“, cefind publicațiile
ei și inserindu-se de membru.**

Taxele de membru suni următoarele:

Membru fondator al Casei Naționale, odată pentru totdeauna.	Lei 5000—
Membru fondator al „Asociațiunei“, odată pentru totdeauna.	„ 1000—
Membru pe vleață al „Asociațiunei“, odată pentru totdeauna.	„ 500—
Membru activ al „Asociațiunei“, anual	„ 30—
Membru ajut. al „Asociațiunei“, anual	„ 10—

Biblioteca populară a Asociațiunii „Astra“.

Anul al 30-lea. Nr. 260.

1939.

338

Despre minuni

de

I. Agârbiceanu.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Publicație periodică a „Asociațiunii“.

Ediția Asociațiunii „Astra“. Sibiu, Strada Șaguna 6.
Tiparul Institutului de arte grafice „Dacia Trăiană“. s. a., Sibiu.

Prețul 5 Lei.

Cuvânt lămuritor.

Este lucru cunoscut cu câtă ușurință cred unii oameni în orice svon în legătură cu întâmplări peste fire, cu minunile. Vorba trece dela om la om, fiecare adaogă ceva la svonul auzit și vestea crește în cuprins până ce pun oamenii la drum să vadă minunea, sau să o creadă, fără să o vadă, ca pe sf. Scriptură.

Dar niciodată nu-i omul mai aplicat să creadă în fapte și întâmplări peste fire ca în vremile grele și neașezate, când fiecare do-rește să scape de primejdie, să aibă un adă-post față de ea.

Cum vremile tulburi s'au coborît din nou asupra omenirii, am crezut folositor să dau rândurile ce urmează, în cari se arată învă-țătura adevărată creștină asupra minunilor. Pe de-o parte pentru a întări credința ade-vărată că Dumnezeu poate face minuni ori-când voiește, iar pe de alta pentru ca poporul nostru să se ferească de vești înșelătoare

și de oameni înșelători, cari răspândesc fel de fel de prăpăstii, pornite și din rătăcirile sectelor religioase, ce au pătruns pe alocuri și între români.

E vremea să aibă și poporul nostru o cunoștință limpede în legătură cu minunile.

I. Agârbiceanu.

Ce trebuie să credem despre minuni?

1. Minuni în vremea noastră. (Sunt ele cu putință?)

Ce este o minune?

Este un lucru, o faptă, care se întâmplă peste puterile firii. De pildă: săturarea alor cinci mii de oameni cu cinci pâni și doi pești; vindecarea orbului din naștere; învierea lui Lazăr din morți. Tot minuni făcute de Domnul Isus Hristos și istorisite nouă de Biblie.

După legile firii e cu neputință să se poată sătura cinci mii de oameni cu câteva pâni. Nu li s'ajunge nici pe-o măsea. Cine se naște fără lumina ochilor e cu neputință să înceapă a vedea, după legile firii. Iar mortul rămâne prav și pulbere, până la a doua venire.

Mântuitorul, lucrând în aceste trei cazuri, peste legile firii, a făcut adevărate mi-

nunt. Și a dovedit că El e stăpânul firii și a celor ce sunt peste fire.

Dumnezeu poate deci face minuni, adică poate schimba rândulala firii, fiindcă această rândulală tot El a făcut-o. Dumnezeu e atotputernic și face tot ceea ce vrea.

Dar omul poate face minuni?

Omul cu puterile lui nu poate să se ridice peste rândulala lumii. Deci nu poate să facă minuni. Omul e zidit după legi ale firii și puterea lui se mărginește la aceste legi.

Dar nu sburăm cu aeroplanul?

Nu umblăm cu corăbii, nu numai pe apă, ci și pe sub apă? Nu ascultăm la noi în casă aceea ce se cântă la București, în Roma, Paris și în toată lumea, auzind în aceeași clipă cu cei cari sunt acolo în sala unde se face cântarea?

Ba da! Inșă acestea nu sunt minuni. Sunt numai descoperirea minții omenești. Așa cum am descoperit focul. Legile după cari plutesc corăbii pe mare sau sub apă sau legile după cari zboară mașinile de sburat, au fost dela întemeierea lumii. Numai cât nu le-au cunoscut oamenii. Sunt legi ale naturii. Și tot ce se face prin ele e lucru firesc, natural, nu minune.

Omul a văzut că lemnul plutește pe apă și a aflat legile plutirii, cari trăiau dela zidirea lumii. Și tot așa cu toate descoperirile: legile lor sunt legi firești și ceea ce se face prin ele nu poate fi minune.

Minunea nu se poate face cu legile firii. Omul, care e și el o zidire din fire, nu poate face minuni cu puterile lui.

Dar poate, cu puterea lui Dumnezeu! Avem dovezi în Istoria legii vechi și în Istoria legii noi. Toți profeții au făcut minuni, în frunte cu Moisi și Iie. Toți apostolii au făcut minuni, în frunte cu Sf. Petru și Pavel. În vleața tuturor Sfinților aflăm minuni.

Toate sunt făcute în numele și cu puterea lui Dumnezeu. Dumnezeu dă această putere pentru a arăta că cel ce le face trebuie să fie ascultat, fiind trimis să îndrepte pe oameni dela rău și să facă binele. Omul, chiar cel cu vleața cea mai sfântă, nu are nici un merit dacă face o minune. Nu el o face, ci prin el, însuși Dumnezeu.

2. Cine nu crede în minuni?

Pentru a putea crede în minune, trebuie să crezi mai întâi că este un Dumnezeu atotputernic. Al doilea: să crezi că afară de

materia pe care o poți pipăi, mai este și altă lume, care nu-i din materie, ci din duh, din spirit, din putere. Din această lume nematerială fac parte îngerii, diavolii, și însuși sufletul omului. Cine nu crede că are un suflet deosebit de trup, care nu moare odată cu trupul, ci trăiește în veșnicie, acela nu poate crede în minuni.

Minunea, cum am spus, e o faptă, care trece peste puterile firii materiale.

Dar cine nu crede în Dumnezeu spune: Nu este nimic afară de materie, de ceea ce vedem și ce putem pipăi. Această lume văzută și materială își are legile ei, dela care nu se poate abate. Deci minunea e cu neputință, fiindcă nu este cine să calce, să se ridice peste legile firii. Dacă nu-i Dumnezeu, cine ar putea fi peste fire?

Dar necredincioșii spun că nu-i Dumnezeu. Ei nu pot crede, deci, nici în minuni. Și nici nu cred. Spun că sunt povești și închipuirii minunile din s. Scriptură, sau acele din viețile sfinților.

Dar nu poate crede în minuni nici omul, care nu crede că are el însuși un suflet și că sunt și alte suflete, spirite, mai tari, mai

desăvârșite ca ale noastre : ingerii. Pentru că minunea se produce, se întâmplă, nu după legile firii materiale, ci împotriva lor, sau cu trecerea peste ele. Iar aceasta nu se poate decât prin puterea spirituală, pe care o are duhul, nu materia.

Deci omul, care nu crede în Dumnezeu și în sufletul său deosebit de trup, chiar se vrea, nu poate crede în minuni.

Pentru omul necredincios lumea văzută e totul. Lumea nevăzută, nu există. Deși spunem mereu despre Dumnezeu-Tatăl : „Făcătorul cerului și al pământului, văzutele tuturor și nevăzutele“.

Necredincioșii nu cred deci nici în minunile prorocilor, nici în ale Domnului Hristos sau ale Apostolilor și sfinților. Ei spun că toate acestea sunt povești pentru copii, așa cum și în poveștile noastre populare se istorisesc lucruri peste fire : zmei, balauri, Feți-Frumoși cu izbânzile lor : Aruncă perla și crește pădure deasă ; aruncă pleap-tănul și crește munte înalt în calea dușmanului ce te urmărește.

Cei ce nu cred în Dumnezeu și în suflet, adică peste tot în filințe și puteri mai presus

de materie și deosebite de ea, dacă aud azi de-o minune, de-o arătare, de-o vindecare nefirească, nu cred. Ei spun: închipuiri de-ale oamenilor cu mintea slabă.

Numai un Dumnezeu ar putea face minuni, zic ei, iar Dumnezeu nu este.

Și își bat joc de cei ce cred în putința minunilor.

3. Minunile istorisite în Sf. Scriptură.

În Istoria Legii Vechi, care începe cu zidirea lumii și sfârșește cu vremurile dinaintea Nașterii Domnului, întâlnim foarte des istorisite fapte peste fire sau minuni, pe care le-a făcut Dumnezeu prin diferiți oameni drești. Insuși începutul Cărții sfinte e o minune și parecă cea mai mare dintre toate: facerea lumii din nimic. Dumnezeu a zis să se facă lumina, cerul, pământul, plantele, animalele, peștii, pasărilor, stelele cerului și s'au făcut toate la porunca Lui.

Oamenii, cari nu cred în Dumnezeu, nu pot crede și nu cred nici în facerea lumii de către Dumnezeu. Ei spun că lumea n'a fost făcută de nime, că totdeauna a fost ma-

terte. Din această materie veșnică s'a făcut și pământul nostru și luna și soarele și stelele, după legi cuprinse în materie.

Nici un duh nu este, spun ei, nici unul atotputernic și după legi, cari nu sunt altceva decât proprietăți ale materiei; de pildă: materia grea merge la fund, cea ușoară se ridică; orice materie are greutate; orice materie la căldură mare se topește și se schimbă în gaze, în aburi. Oamenii, cari nu cred în Dumnezeu nu cred nici în celelalte minuni povestite în sf. Scriptură. De pildă ei spun că Moisi n'a despărțit Marea roșie să treacă iudeii ca pe uscat, ei s'a întâmplat acolo flux și reflux: adică apa mării și azi la anumite ceasuri se trage dela uscat, apoi în alte ceasuri crește. Mai spun că Moisi n'a scos cu toiagul apă din stâncă, ei el era un om, care avea putere să simtă unde sunt izvoare, cum sunt și azi oameni, cari sunt purtați prin deșerturi să aște prin simțul lor unde sunt izvoare.

Și așa mai departe: necredincioșii nu cred în minuni și sau le explică pe cale firească, naturală sau spun că sunt povești și nu realități.

Și azi, dacă s'ar întâmpla o minune, ei nu ar putea crede în ea și ar spune că-i minciună sau înșelare.

Noi, credincioșii, știm însă că toate faptele povestite în sf. Scriptură ca minuni, sunt într'adevăr lucruri peste fire și ele s'au întâmplat așa cum sunt istorisite.

Facerea lumii din nimica arată atotputernicia lui Dumnezeu. Dacă a făcut El materia și lumea, El le-a dat și legile, proprietățile, care le au până azi.

Nici o lege n'ar fi dacă n'ar fi dat-o cineva. Legile lumii nu s'au putut naște dela ele, nici materia, fiindcă în lume nimic nu se naște. nu se face dela sine. Nici un fir de iarbă.

Minunile din sf. Scriptură Dumnezeu le-a făcut pentru ca să se descopere pe Sine însuși, să arate că El e stăpânul și ziditorul tuturor și pe El trebuie să-l ascultăm.

Minunile Domnului Hristos s'au întâmplat pentru a arăta că El e Fiul lui Dumnezeu, și să credem în El.

Niciodată o minune nu se săvârșește fără o țintă mare și bună. Minunile nu se fac pentru a face o plăcere oamenilor, ori

pentru a-l distra, cum fac seamatorii. Intre minunile descrise în sf. Scriptură și minunățiile, pe cari le fac vrăjitorii, fakirii, spirițiști, e deosebire ca cerul de pământ.

Numai cele cuprinse în sf. Scriptură și în unele vleeți ale sfinților, sunt adevărate minuni, adică fapte peste fire, pe cari nu le poate face decât numai Dumnezeu.

4. Prin cine s'au făcut minunile.

Dumnezeu și-a ales în toată vremea oamantii, prin cari a săvârșit minunile, atunci când nu le-a făcut singur sau Domnul Iesus Hristos. Niciodată nu s'a săvârșit vreo minune printr'un om păcătos, uelgaș, hoț, curvar sau plin de alte păcate mari. Minunățiile, cari se fac cu ajutorul diavolului, cum au fost semnele magilor — preoți din Egipt în vremea lui Moise, se săvârșesc de obicei prin oamantii istești, dar păcătoși.

Pentru săvârșirea minunilor Dumnezeu alege pe oamantii sfinți, cum au fost Moisi și toți prorocii și sfinții, dela Apostoli și până azi.

Dacă vom cerceta vleața aceloră — bărbați și femei, — prin cari Dumnezeu a săvârșit minuni, vom afla că nu s'au abătut

din calea Domnului, că au fost oameni de mare credință, de adâncă curățenie, umiliți și plini de dragoste față de deaproapele.

Dumnezeu a dat putere de-a face minuni unor sfinți și sfinte, pentru a dovedi prin ele că acei oameni duc o viață deosebită de a mulțimilor, că sunt aleși ai lui Dumnezeu. Și Atotputernicul mai lucrează minuni prin sfinți, pentru a veni în ajutorul omenirii îndurerate, pentru a mări credința și a îndrepta moravurile oamenilor.

Când se zvonește deci despre vr'un lucru peste fire, că s'ar fi petrecut undeva sau cu cineva, mai întâi trebuie să cercetăm acea persoană. Dacă e cineva cunoscut ca necurat, bețivan, hoț, tâlhar, pizmătare, plin de mânie, scump, lacom — sau dacă are alte patimi mari, nici nu mai trebuie să ne pierdem vremea cu ceea ce se zvonește despre el. Știm dela început că nu poate fi adevărat, deoarece Dumnezeu niciodată n'a făcut minuni prin oameni plini de păcate mari. Dacă cel în jurul căruia se spune că se fac minuni, e plin de mândrie, dacă se laudă și disprețuește pe alții, putem ști că-i mincinos și că minuni prin el nu se pot întâmpla.

Așa dar vom cerceta bine omul, să vedem dacă e al lui Dumnezeu sau... al celuilalt. Căci sunt și de aceștia.

Apoi va trebui să deosebim bine și să cernem lucrurile petrecute despre cari se spune că-s minuni.

Să fie martori vrednici de încredere. Lucrul petrecut să nu se fi putut face cu puterile omului sau ale firii. Să fie un semn întăritor de atotputernicia și bunătatea lui Dumnezeu.

Să nu ne grăbim a declara un lucru minune până ce nu-l cercetăm pe toate fețele, și noi și alții, mai învățați decât noi.

5. Poate fi văzut Dumnezeu?

În chip firesc și natural Dumnezeu nu poate fi văzut cu ochii noștri cei trupești. Noi, cu ochii trupului, nu vedem nici aerul din jurul nostru, care e materie, ca apa de-o pildă, numai că e mai subțire cu mult și mai ușor. Așa dar noi nici materia prea fină nu o putem vedea. Cum am putea să vedem deci un duh, un spirit? Și Dumnezeu e duh, spirit desăvârșit. Zice însăși Scriptura: „Pe Dumnezeu este cu neputință oamenilor a-L vedea“.

Dar dacă nu-L putem vedea cu ochii trupului pe Dumnezeu, fiindcă este spirit, îl putem, totuși, vedea cu ochii duhului nostru, cu ochii minții. Adică îl putem cunoaște. Căci cunoașterea e tot un fel de vedere.

Și cum îl putem vedea pe Dumnezeu cu ochii minții? Așa că privim minunatele lucruri de pe pământ și de pe cer, cu legile lor uluitoare, cu frumuseța și măreția lor și ne zicem cu mintea: Toate acestea trebuie să le fi făcut cineva, fiindcă din nimica nu se face nimic. Cel ce le-a făcut trebuie să fie atotputernic, nemărginit, preaînțelept, preabun, căci toate întru înțelepciune și frumusețe le-a făcut. Acesta e Dumnezeu, făcătorul cerului și al pământului.

Iată cum putem vedea cu ochii duhului nostru, cu mintea noastră, pe Dumnezeu, în fiecare zi și în fiecare clipă.

Prin aceea că-L cunoaștem. Cum zice Apostolul Pavel: „Cele nevăzute ale lui Dumnezeu, ca și veșnica Lui atotputernicie și dumnezeire, se văd dela începuturile lumii prin lucrurile pe cari le-a făcut“.

Deci toți oamenii cu minte sănătoasă pot vedea pe Dumnezeu, în toată ziua, adică îl

pot cunoaște din lucrurile măntilor Lui. Îl putem vedea — adică puterile Lui și înțelepciunea Lui — și într'un fir de iarbă sau într'o gănganle, ori într'o floare.

Dar această vedere, această cunoaștere a lui Dumnezeu nu este o minune, ci un lucru firesc. Dumnezeu în sine așa cum este, nu poate fi văzut de ochii trupului. Dar nici cu mintea noastră mărginită nu-L putem vedea, nu-L putem cunoaște deplin. El e nemărginit, iar înțelegerea noastră mărginită.

Într'o oglindă de-o schioapă nu se poate vedea tot muntele Ceahlăul sau Surul, ci o mică parte din el.

Dumnezeu, deci, nu poate fi văzut, așa, cum este de nime pe lume. Dar sub altă formă nu se poate arăta? Vom arăta într'un capitol viitor.

6. Arătarea lui Dumnezeu.

Dumnezeu nu poate fi văzut, așa, cum este: ca duh, ca spirit nemărginit. Totuși, El s'a arătat oamenilor în semne, în simboale. Moisi a văzut un rug aprins, care, totuși, nu ardea. Drând să se apropie a auzit un glas: „Desculță-te și așa te apropie, căci loc sfânt

este". Dar L-a văzut Moisi pe Dumnezeu, așa, cum e? Nici poveste!

Prorocii auzeau adeseori glasul Domnului, care le poruncea ce să facă, ca să vestească. Auzeau cu urechea, puterea dumnezească li se arăta sub formă de glas, deci numai într'un semn.

De multe ori Dumnezeu trimite pe îngerii săi, când vrea să vestească ceva oamenilor. Îngerii, cari încă sunt duhuri, puteri cerești, și nu au trup, iau o înfățișare, care să poată fi văzută de oameni, cu vola și cu puterea lui Dumnezeu. Și așa vin, se arată și vorbesc cu oamenii în numele lui Dumnezeu. Avem multe pilde despre astfel de arătări ale îngerilor, din porunca Domnului, în Istoria Legii Vechi. Dar avem și în Legea Nouă. Un înger, — arhanghelul Gavril — s'a arătat lui Zaharia, tatăl sf. Ioan Botezătorul, și i-a vestit, din porunca lui Dumnezeu, că va avea un fiu la bătrânețe și se va chema numele lui Ioan. Tot arhanghelul Gavril s'a arătat sf. Fecioare Maria, vestindu-i nașterea Mântuitorului Isus Hristos. Un înger îi arăta sfântului Ion Apostolul în Apocalips simboalele ce le vede. Apostolul de multe ori vrea

să se închine arătării ce o vede, crezând că e Dumnezeu. Și arătarea luminoasă îi spune, oprindu-l: „Să nu faci. Căci și eu sunt servitor, ca și tine“.

Numai în semn, ca simbol, s'a arătat Spiritul sfânt, Duhul sf. — a treia feșă dumnezească, în formă de porumb, la Bobotează și în formă de limbi de foc, la Rusali. Ca simbol, adică închipuind o putere a lui Dumnezeu: curăția, puterea de a arde păcatele.

A doua față dumnezească, Fiul, s'a coborât și s'a întrupat din P. C. Fecioară Maria, și a trăit 33 ani în lume ca Dumnezeu adevărat. Oamenii de-atunci L-au văzut numai ca pe un om, cu putere dumnezească. Numai cei cari au crezut în El, au văzut în Mântuitorul și pe Dumnezeu.

Dumnezeu-Fiul s'a arătat, și după înălțare, multor sfinți, purtând trup cum a purtat și în lume.

Pot zice cei ce au trăit pe vremea lui Isus că au văzut pe Dumnezeu? Sau căroră li s'a arătat Isus, după înviere? Nu pot spune că au văzut pe Dumnezeu, ci pe Isus Hristos, Dumnezeu adevărat și om adevărat.

7. Arătări ale Preacuratei și ale Sfinților.

Am arătat în articolele trecute că pe Dumnezeu așa cum este El nime nu l-a putut vedea, nici cu ochii trupului, nici cu ochii sufletului. Am văzut că Dumnezeu s'a arătat numai prin simboale: rug aprins, limbi de foc, porumb. El grățește oamenilor de cele mai multe ori prin îngeri, cărora le dă putere să poată fi văzuți cu ochii trupului, deși sunt duhuri. Toți prorocii și scriitorii cărților sfinte au fost luminați de Duhul Sfânt, a treia persoană dumnezeiască, dar nici pe Duhul nu l-a văzut, așa, cum este.

Fața a doua dumnezeiască, Fiul, s'a făcut om și a fost văzut în lume ca om adevărat. Pe Dumnezeu cel adevărat din El nime nu l-a putut vedea, numai înțelege din faptele Sale: din minunile ce le-a făcut. Am mai văzut că Mântuitorul și după ce s'a înălțat la cer s'a arătat multora, tot întrupat, cum a fost și pe pământ.

El a înviat cu trup preamărit: a intrat în casă fiind ușile încuiate, unde erau apostolii adunați de frica Jidovilor. Și, totuși, nu a fost o nălucă. El le-a zis Apostolilor: „Eu sunt. Pipăiți-mă și vedeți că Duhul nu are

carne și oase, pe cum mă vedeți pe mine având“.

Cu acest trup preamărit El s'a mai arătat multor sfinți.

Tot așa avem dovezi din viețile sfinților, dela începutul creștinătății până în zilele noastre, că și Preacurata Fecioară Maria s'a arătat de multe ori și multora, după adormirea Sa.

Adevărul acestor arătări nu poate fi tăgăduit. Întrebarea e: cum sunt cu putință?

Noi nu cunoaștem proprietățile trupului preamărit, decât din ce ne spune sf. Pavel: „Samănă-se trup muritor, sculase-va trup nemuritor. Samănă-se trup material, sculase-va trup spiritual...”

Dar învierea morților, cu trupurile, încă nu s'a făcut. Ea va veni la sfârșitul lumii. Cum se arată atunci cu trup P. C. Fecioară și sfinții? Credem că se arată ca și îngerii, cari n'au trup. Le dă Dumnezeu putere să se poată face nevăzuți de noi.

Dar însăși o astfel de arătare, este ea minune? Minune e, întru cât, ținându-se legile firii, nime nu poate vedea cu ochii un spirit. Și spirite sunt și îngerii și sfinții, cari

trăiesc numai cu sufletul în rai, până la învierea trupurilor.

Dar poate fi crezut orice om, care spune că a văzut un înger, pe P. C. Fectoară sau un sfânt?

Dom vedea în articolul vltor.

8. Poate fi crezut oricine, care spune că a văzut ce nu văd alții ?

La întrebarea aceasta vom răspunde cu hotărâre: Nu! Poate știți mulți că cel bolnav de lingoare (tifos), din pricina febrei, a temperaturii urcate sau a frigurilor, văd tot felul de vedentii și închipuiri. Ei ne arată cu degetul soldați, animale în casă; vorbesc cu cei morți pe cart, îl văd viu, apropiindu-se de ei. Uneori ceea ce văd e atât de înspălmântător, încât sar din pat și fug în curte și pe uliță, dacă nu-l păzește nime.

Dar nu numai în tifos, ci în tot felul de boale grele, când e febra mare, către 40°, omul are vedentii, vorbește cu o lume pe care n'o vede decât el. Întreabă. Răspunde. Noi zicem atunci: vorbește pustiu. *Pustiu*, fiindcă nu există în realitate ceea ce vede el și oa-

mentii cu carti vorbește. Căci de-ar fi, l-am vedea și l-am auzi și noi.

Deci: sunt vedentii și arătării, cari trăiesc numai în mintea omului bolnav. În închipuirea lui. Pentru el, sunt adevărați. Dacă l-ai pune să jure, ar jura că le-a văzut și le-a auzit.

Închipuirii, vedentii, cari nu trăiesc decât în mintea noastră sunt și visurile, pe cari le cunoaștem cu toții.

Lucru de căpetenie e să știm că sufletul, spiritul nostru, poate avea vedentii: adică ochii duhului să vadă lucruri, pe cari nu le văd și ochii trupului, nici ochii spiritului unui om sănătos sau treaz.

Dar pot fi boale grele, deși nu avem călduri de 40°, Nebunii și când n'au febră, spun tot felul de minuni ce-au văzut și văd. Vorbesc, în fața noastră, cu închipuirii de ale lor.

Ceea ce văd și aud ei nu există în realitate: altcineva nu vede și nu aude, fiindcă în realitate nu are ce auzi.

Dacă deci cineva ne spune că au văzut și auzit ce nu au putut vedea și auzi alții, trebuie să ne întrebăm mai întâi:

- Treaz e omul acesta sau visează?
- Sănătos e sau bolnav?

— Are febră sau e nebun ?

Și numai după ce ne vom convinge că-l trează, că-l cu desăvârșire sănătos, putem să credem ce ne spune.

Ba încă mai trebuie un lucru de căpetenie, pentru a-l crede :

— Să fie un om cu tot cinstit, drept, de bună credință și care să nu aibă nici un interes sau să tragă vr'un folos din ceea ce spune.

Lucrul acesta e de mare însemnătate și și vom stărui încă asupra lui în articolul viitor.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

9. Omul de bună credință.

Am arătat în articolele trecute că nu pe oricine, care spune că a văzut ceva ce alții nu pot vedea, ori a auzit, putem să-l credem. Ci numai pe omul de bună credință, care e în toate mințile, e cinstit, drept și nu are nici un interes să mințească.

A crede însemnează, peste tot, a ține de adevărat ceea ce n'am văzut cu ochii noștri, n'am auzit cu urechile noastre, n'am pipăit cu simțurile noastre, ci ne spune altul. Afară de simțuri noi mai putem cunoaște

adevărul și cu mintea noastră. De pildă: adevărul că de cinci ori cinci fac douăzeci și cinci, nu-l pipăim cu mâna, nici nu-l vedem cu ochii, nici nu-l auzim cu urechile, ci-l înțelegem cu mintea. Adică pe lângă vederea trupească noi mai avem și o vedere lăuntrică, a minții, a înțelegerii și cu aceasta ajungem la cunoașterea multor adevăruri mari.

Și aici poate fi vorba de cunoașterea unui adevăr, numai prin credință. De pildă: cineva a descoperit cu mintea lui și a făcut socoteli după care omul poate să și facă o mașină sburătoare. Deși cei mai mulți dintre noi, cu mintea noastră, nu pricepem socotelile cele încălțite, oricât ni le-ar arăta cineva, — totuși, credem când ne spune un om priceput. Au fost destul de curioși să creadă până când n'au văzut în văzduh aeroplanul.

Cea mai mare parte din învățătura ce se capătă în școli e întemeiată pe credința în spusa altora, a dascălilor, a cărților. Ajungem la cunoașterea de adevăruri numai crezând că cei ce ne învață spun adevărul, încrezuți în știința, cinstea și bună credința lor.

Dacă însă din propria mea experiență și pățanie știu că Petru ori Pavel — cari spun că au văzut îngerii, cari le-au grăit — sunt niște mincinoși de meserie, n'am să-i cred. Fie că m'au minșit pe mine, fie că au minșit pe alții, dacă sunt dovediți odată de mincinoși, nu mai pot fi crezuți.

De asemenea nu poate fi crezut cineva, care trage foloase din ceea ce spune. Dacă trage folos el sau trag alții cu știrea lui, împărtășindu-l și pe el din banii ce se adună.

Deci omul, care poate fi crezut nu trebuie să aibă nici un interes din ceea ce vestește oamenilor. De asemenea se mai cere ca el să nu învețe nici un lucru rău, să țină legea și să se ferească de păcate mari.

10. Nu poate fi învățătură nouă.

Dacă s'ar scobori un înger din cer și ar face minuni groaznice înaintea lumii întregi, dar ar învăța alte adevăruri decât cele cuprinse în sf. Scriptură, — nu poate fi crezut.

Învățătură nouă în ce privește sufletul, viața veșnică, Dumnezeu în trei fețe și peste tot învățătură nouă, afară de aceea pe care o știm noi, creștinii, din învățătura Bisericii,

nu poate fi. Și dacă un om vine cu învățatură nouă, spunând că Dumnezeu i s'a arătat și i-a spus așa, — acel om nu poate fi decât un mare păcătos și un mare mincinos.

Descoperirea dumnezeiească sau revelația a fost închisă de Dumnezeu cu moartea celui din urmă Apostol. Dumnezeu a vorbit prin proroci și a dat învățăturile lumii; apoi a vorbit prin Fiul, prin Domnul Isus Hristos, descoperind lumii marile adevăruri ale credinței. Ceea ce au auzit de la Mântuitorul, au propovăduit Apostolii. Nici ei n'au dat nici o învățatură nouă, ci numai ceea ce au auzit de la Isus Hristos: „Mergând în toată lumea, învățați toate popoarele... să păzească toate câte am poruncit eu vouă“.

Cu moartea Apostolilor fereștile cerului s'au închis. Nici un adevăr nou, nici o învățatură nouă, nu mai poate coborî la noi, Dumnezeu, prin Fiul, ne-a spus tot ce avea să ne spună și de ce avem lipsă pentru mântuirea noastră.

Ucenicii Apostolilor și toți sfinții părinți în șir, întreaga biserică, n'au făcut altceva decât să păstreze adevărul, așa, cum l-au auzit de la Domnul Hristos. Nime n'a mai

cutezat, afară de eretici, să vină cu nouă învățături creștinești.

Sf. Pavel scria, încă pe vremea când trăiau Apostolii:

„Dacă s'ar cobori înger din cer să vă învețe altă învățătură decât aceea ce ați auzit dela mine, — să fie anatema“.

Deci când un om despre care se spun minuni, se zice că-l sfânt, — învață alte învățături decât cele cuprinse în sf. Scriptură și în învățătura Bisericii, — putem și re-
pede că nu-l nici sfânt și că nici minuni nu poate face.

Nime, în creștinism, nu se poate lăuda că aduce învățătură nouă. Ceea la ce ne învață sfinții adevărați a fost totdeauna în creștinătate, în Lege și Scriptură.

Sfinții nu ne pot învăța nimic nou, ci numai adevărurile, poruncile, legile, tainele cuprinse în învățătura Domnului Hristos. De câteori cineva se abate de acolo — e insuflat de duh rău, nu de Domnul.

11. Dovezile de lipsă.

Pentru a putea numi un loc sfânt sau a spune despre cineva că are o vleață sfântă,

sunt de lipsă dovezile. Ar fi și copilăresc lucru și primejdios să ne prea grăbim a numi pe cineva sfânt sau a crede în sfințenia unui loc. În chipul acesta înșelăciunile cele mai mari și cu urmări primejdioase nu pot fi înălțurate.

De aceea Biserica nu se grăbește niciodată să declare pe cineva sfânt. Trec zeci și chiar sute de ani până e pus cineva în cinstirea sfinților. Trebuie să se dovedească cu mărturiile de cea mai mare bună credință că în jurul sfântului, în viață fiind sau după moarte, s'au făcut minuni.

Minunile sunt singurele dovezi despre sfințenia unui loc sau a unui om. Pentru că numai prin ele, celor ce le-a făcut, se deosebește a fi avut daruri deosebite dela Dumnezeu, pentru viața lui frumoasă și pentru binele credincioșilor.

Faptele minunate trebuiesc dovedite prin martori de bună credință. Trebuie să fie cel puțin doi sau trei, cari să afirme un lucru. De pildă: când Domnul Hristos a vindecat pe orbul din naștere, fariseii l-au întrebat întâi pe orb dacă-l adevărat, apoi au chemat și pe părinții lui și l-au ascultat.

Dacă la Lourdes, în Franța, unde e un vestit izvor, făcător de minuni, se face o vindecare minunată, trebuie să fie martori, cari să spună sub jurământ că au cunoscut pe bolnavul înainte; că au știut că nu s'au putut vindeca ori la câți doctori au fost duși; că l-au văzut sănătos. Mai e de lipsă ca o comisie de doctori să viziteze pe cel vindecat, să declare sub jurământ că nu mai e bolnav. De obicei se caută doctorii, cari l-au cunoscut pe bolnav și l-au tratat și înainte de vindecare.

Acestea sunt probele adevărate ale minunilor, iar nu vorbe spuse în vânt: am auzit dela cutare, care iar a auzit dela cutare și acesta dela al treilea și tot așa până la al șafălea.

Boala vindecată în chip minunat trebuie să fie boală adevărată, iar nu numai închipuită. De aceea la constatarea unei minuni trebuie să spună și doctorul, care a văzut pe bolnav înainte de vindecare.

Deci nu-i destul să auzi pe oameni spunând: Ci-că a fost la locul sfânt. Era mut și acum vorbește. Sau altele la fel.

Minunile, cari sunt semnele sfințeniei unui om sau unui loc trebuie să fie, deci, *dovedite* cu mărturii serioase.

12. Voința și darul lui Dumnezeu.

Cine a citit paginile de până aici și-a dat seama că minunile sunt lucrarea și darul lui Dumnezeu. Ele sunt lucruri peste fire, pe cari nici un om pământean nu le poate face, nici inger din cer, decât prin voința și puterea lui Dumnezeu. În orice minune, cum spune sf. Scriptură, e „degetul lui Dumnezeu“. BCU Cluj / Central University Library Cluj

El le face, prin îngeri sau prin oameni sfinți, când vrea să-și arate măreția Lui, pentru mântuirea de vecl a omului. Nici-odată o minune adevărată n'a putut și n'a avut o urmare rea asupra sufletelor, ci numai una mântuitoare.

Credințele deșarte ce mai stărute între unii români, mai puțin luminași, în fermecături, în slujbe negre, în a face rău deaproapelui prin rugăciuni către Dumnezeu, sunt mari păcate. Dumnezeu „nu vrea moartea păcătosului, ci să se întoarcă și să fie viu“. Cine vrea să-l determine pe Dumnezeu, să

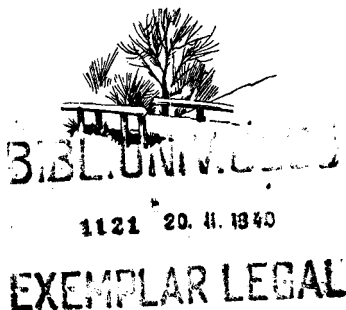
facă o minune pentru a pedepsi pe un dușman, e mai rău ca un păgân.

Creștinul, care crede că sunt oameni, care cunosc viitorul, care pot face minuni pentru a grăbi moartea cuiva sau pot da putere unui lucru blagoslovit de ei, să te apere de moarte, încetează de a mai fi creștin.

Creștinul adevărat știe că singur Dumnezeu poate face minuni și poate ține viața în noi, pentru că viața noastră și a lumii întregi e în mâna Lui.

A Căruta e împărăția și puterea și mărire, în vecii-veacilor. Amin!

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Datorințele bunului român.

I. Ce este Asociațiunea „Astra” ?

Este cea mai mare și cea mai veche societate românească din Ardeal, pentru răspândirea culturii în sânul poporului român.

II. Ce a făcut și va face Asociațiunea ?

1. A ajutat în timpuri grele, cu burse, tinerii români la învățătură de carte și de meserii. — 2. A înființat o bibliotecă centrală în Sibiu. — 3. A înființat un Muzeu minunat, cuprinzând mai ales lucruri făcute de harnicele țărance române, dar și alte celea. — 4. A ținut zeci de mii de conferințe populare la sate și la orașe. — 5. A înființat cursuri pentru analfabeți (neștiutori de carte). — 6. A înființat bănci populare și cooperative. — 7. A tipărit, în zeci și zeci de mii de exemplare, cărți de învățătură și petrecere pentru popor. — 8. Tipărește revista „Transilvania”. — 9. A înființat despărțăminte, cercuri culturale, biblioteci populare la sate. — 10. A ajutat construirea de Case naționale. — 11. Ajută tipărirea unei biblioteci pentru cărturarii cu școală mai mare (de către Secțiile „Astreii” din Cluj).

III. Ce trebuie să facă orice Român bun ?

1. Să se înscrie membru la Asociațiune (membru fondator 1000 Lei, membru pe viață 500 Lei, membrii activi 50 Lei). — 2. Cărturarii cu știință de carte, mai multă să aboneze revista „Transilvania” și să cumpere cărțile tipărite de Secțiile „Astreii”. Aceștia, și apoi lumea dela sate să cumpere broșurile din Biblioteca populară a „Asociațiunii” (fiecare coală de tipar de 16 pag. 1 Leu, 50 coale cu 800 pag. 50 Lei)

**Să iubiți Asociațiunea „Astra” — cetitori
români ai acestei cărți!**

**Dacă iubiți Asociațiunea aceasta, să știți
că lucrați pentru propășirea noastră, a tu-
turoara!**

**„Astra” vrea o țărănime sănătoasă, de-
șteaptă, vrednică, cu gospodării înfloritoare,
cu încrederea într'un viitor strălucit.**

Calea „Astei” duce spre mântuire!

Ultimele numere ale „Bibliotecii popo-
rale” sunt următoarele:

Nr. 251. *Calendarul pentru popor al Aso-
ciațiunii, pe anul 1939, întocmit de Horia
Petra-Petrescu.*

Nr. 252—253. *Despre cărțile funduare și
intabulări de Dr. Valer Moldovan, adaptată
legilor în vigoare, de Dr. Salvator Jurca.*

Nr. 254—255. *Cultura pomilor, după clima,
poziția și solul grădinei, de Ieronim Mardan.*

Nr. 256. *Alexandru Chiorean alții Bătrâ-
neanu și rolul său în revoluția Românilor ar-
deleni din anul 1848, de Ștefan Pascu.*

Nr. 257. *Poezii populare din Bănatul Jugo-
slav, culese de Roman Cristea și Traian
Mărghiticean.*

Nr. 358. *Din pildele Domnului de Ion
Agârbiceanu.*

Nr. 259. *Calendarul pentru popor al Aso-
ciațiunii, pe anul 1940, întocmit de Horia
Petra-Petrescu.*